

U s n e s e n í

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19.července 2011 **odvolání obžalovaných** [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a [REDAKCE], nar. [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 20.4.2011, čj. 3T 15/2011-180, a rozhodl **t a k t o** :

Odvolání obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] se podle § 256 tr.řádu **z a m í t a j í** .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným ad 1) rozsudku přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr.zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku, ad 2) rozsudku přečinem neoprávněného užívání cizí věci dle § 207 odst. 1 tr.zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku a ad 3) rozsudku přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr.zákoníku. Obžalovaný [REDAKCE] pak byl uznán vinným ad 1) rozsudku přečinem omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr.zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku a ad 2) rozsudku přečinem neoprávněného užívání cizí věci dle § 207 odst. 1 tr.zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr.zákoníku. Za to byli obžalovaní uznáni vinnými, a to [REDAKCE] podle § 146 odst. 1 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 28 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku zařazen do věznice s dozorem a obžalovaný [REDAKCE] podle § 171 odst. 1 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18-ti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 228 odst. 1 tr.řádu byli zároveň oba obžalovaní povinni společně a nerozdílně uhradit poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně částku 14.598,- Kč.

Trestná činnost obžalovaných spočívala v tom, že dne [REDAKCE] 2010 kolem 21:30 hod. v obci [REDAKCE], nedaleko autobusové zastávky, u odbočky za silnice na polní cestu, kde parkoval [REDAKCE], nar. [REDAKCE], s vozidlem zn. Renault [REDAKCE], rzv: [REDAKCE], k tomuto přijeli vozidlem zn. Ford [REDAKCE] a zaparkovali tak, aby výše uvedený nemohl odjet, vystoupili z automobilu, [REDAKCE] přistoupil ke dveřím řidiče vozidla zn. Renault [REDAKCE], ze kterých vytrhl pootevřené okno, otevřel dveře, vytáhl z vozidla [REDAKCE] a hodil jej na zem, kde mu oba dali na ruce za zády pouta, poté jej hodili do zavazadlového prostoru automobilu zn. Renault [REDAKCE], který zavřeli, nasedli do automobilu a s tímto se [REDAKCE] rozjel, přičemž [REDAKCE] během jízdy odklopil zadní sedačku, udeřil [REDAKCE] do

obličej a vyhrožoval mu likvidací, po chvíli s vozidlem zastavili na [REDAKCE] neznámém místě, kde otevřeli zavazadlový prostor vozidla, v němž [REDAKCE] začal spoutaného [REDAKCE] mlátit pěstí do hlavy, obličej, pravé paže, pravého stehna, zad a hrudníku, v důsledku čehož mu způsobil zranění spočívající v otřesu mozku, přechodné obrně povrchové větve radiálního nervu, zlomenině spodiny očníce vlevo, zhmoždění břišní stěny, zápěstí, dolní části zad a pánve, očních víček a periokulární krajiny, mnohočetných poranění hlavy, která si vyžádala ošetření ve Oblastní nemocnici [REDAKCE], a.s. a projevovala se bolestivostí postižených míst, otoky a dvojitým viděním, s předpokládanou dobu léčení do tří měsíců, poté jej začal škrtit v kufru vozidla nalezenou pláštěnkou za současného vyhrožování likvidací, následně oba [REDAKCE] ze zavazadlového prostoru vytáhli, sundali mu pouta z rukou, přikázali mu, ať zůstane ležet, že vozidlo najde někde na cestě, nasedli a odjeli, kdy [REDAKCE] asi po 500 m automobil našel a jel vyhledat lékařskou pomoc.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní v zákonné lhůtě odvolání, v němž poukázali na judikaturu Ústavního soudu, řešícího zásadu volného hodnocení důkazu ve smyslu co nejvyšší možné jistoty ohledně závěru vyplývajícího z důkazu a hodnověrnosti důkazu samotného. Presumpce nevin vyžaduje, aby tam, kde existují jakékoliv pochybnosti, byly tyto vyloženy ve prospěch obžalovaného. Je zdůrazněno, že toto bylo v rámci řízení před soudem prvního stupně opomenuto. Odvolání rozebírá, že v rámci své výpovědi poškozený uvedl, že obžalovaného [REDAKCE] znal z [REDAKCE], nicméně znalost tohoto obžalovaného nebyla nijak blíže specifikována. Dále poškozený neuvedl, že by identifikoval obžalovaného [REDAKCE] po hlase. Stran obžalovaného [REDAKCE] poškozený věděl o jeho existenci, nicméně osobně ho neznal, takže přesná identifikace je taktéž sporná. Odvolání rovněž poukazuje na absolutní dezorientaci v nastálé situaci, v níž toliko poškozený dovozuje, že fyzicky jej napadl [REDAKCE]. V závěru odvolání je poukazováno na úřední záznamy o oznámení trestné činnosti poškozeným, kdy pouze uvedl, že útočníci byli snědší pleti, snad [REDAKCE], přičemž osoby přijely na místo činu nějakým vozidlem bílé barvy, snad Škodou [REDAKCE] či [REDAKCE], pozdější výpovědi poškozený změnil vozidlo na vozidlo Renault [REDAKCE]. I z tohoto je dovozováno nevěrohodnost poškozeného. V neposlední řadě se obžalovaní domnívají, že za pravděpodobný motiv spáchání trestného činu nelze považovat údajné odeslání výhrůžných sms zpráv jednomu z obžalovaných samotným poškozeným, jak je uvedeno v odůvodnění rozsudku. Odeslání zpráv nebylo prokázáno, a pokud takové sms odeslány byly, jak poškozený tvrdí, pak je naopak zřejmá pohružka poškozeného vůči jednomu z obžalovaných. V závěru odvolání je navrhováno, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek a obžalované zprostil obžaloby.

Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům:

Řízení před okresním soudem proběhlo v souladu s trestním řádem. Okresní soud respektoval ustanovení zajišťující obhajobu obžalovaných, stejně jako ustanovení upravující realizaci jednotlivých důkazů.

Okresní soud realizoval dokazování v rozsahu § 2 odst. 5 tr.řádu, tedy v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Krajský soud pak pro potřeby svého vlastního rozhodnutí výslech poškozeného [REDAKCE] doplnil o další požadované skutečnosti a rovněž dokazování doplnil o zjištění krevní skupiny obžalovaného [REDAKCE] za účelem porovnání krevní stopy sejmuté na zadním sedadle vozu poškozeného.

Okresní soud jednotlivé důkazy hodnotil dle § 2 odst. 6 tr.řádu. Okresnímu soudu v rámci hodnocení důkazů nelze vytknout, že by se dopustil nějaké zjevné nesprávnosti, že by nějaký zásadní důkaz pominul či hodnotil v rozporu s jeho obsahem. Rozpory, které ve věci vyvstaly, pak byly okresním soudem a v rámci doplněného dokazování též krajským soudem překlenuty úvahami, jež našly svůj odraz v objektivních skutečnostech.

Takovým rozporem je tvrzení obžalovaných vyjádřené v odvolání, že výpověď poškozeného je nevěrohodná, ať již jde o poukaz na nejasnost oznámení trestního stíhání, na nejasnost stran identifikace obžalovaných apod., a důkazy, o které opřel své závěry jak okresní soud, tak v rámci doplnění dokazování i krajský soud.

Možno říci, že okresní soud a potažmo i odvolací soud při doplnění dokazování mohly jednoznačně vyjít ze skutečnosti, že útok obou obžalovaných vůči poškozenému se stal způsobem, jak je popsáno ve výroku rozsudku. Tento důkazní základ poskytuje hodnocení výpovědi poškozeného [REDAKCE]. Krajský soud požádal svědka o vysvětlení, proč neoznačil pachatele při svém oznamování trestné činnosti, což svědek jednoznačně zdůvodnil strachem z obžalovaných, kteří mu po skončení napadení vyhrožovali likvidací, pokud policii oznámí jejich jména. Svědek rovněž přesvědčivě vysvětlil, že oba obžalované již před vlastním napadením znal a když s nimi při incidentu přišel do styku, jednoznačně je identifikoval. Obžalovaného [REDAKCE] znal již z minulosti z obce [REDAKCE], znal se i s jeho bratrem, pokud jde o obžalovaného [REDAKCE], v rámci počátku osobních problémů s přítelkyní, když tato navazovala známost právě s obžalovaným [REDAKCE], měl poškozený [REDAKCE] možnost poznat podobu tohoto obžalovaného z Facebooku.

V této souvislosti třeba zmínit i tu skutečnost, že po zahájení trestního stíhání dne 13.9.2010 toliko vůči obžalovanému [REDAKCE] tento v rámci výslechu obviněného uvedl, že není pravdou, co je napsáno v usnesení, že měl poškozeného odvézt do obce [REDAKCE] a napadnout jej. Obviněný se jednoznačně vyjádřil, že prostě jen na poškozeného reagoval, bránil se a poprali se spolu. Dále k věci obviněný nevypovídal. Nicméně i z tohoto kusého vyjádření obviněného [REDAKCE] vyplývá, že připouští konflikt s poškozeným, pouze jej interpretuje jinak, než uvádí poškozený.

Tato skutečnost nicméně zásadním způsobem zvěrohodňuje údaje uváděné poškozeným, že byl napaden právě obžalovaným [REDAKCE]. Poškozený v rámci líčení fyzického napadení od obžalovaného [REDAKCE] se zmiňuje též o tom, že byl spoután oběma obžalovanými, naložen do svého auta a odvezen na neznámé místo. Ještě předtím se obžalovaný [REDAKCE] při vytržení předního bočního okénka vozu poškozeného pořezal. To vyplývá i ze získané fotodokumentace a ohledání vozu poškozeného, jak je patrné např. na čl. 27). Krajský soud provedl srovnání zjištěné krevní stopy na zadním sedadle vozu poškozeného s krevní skupinou obžalovaného [REDAKCE] a byla zjištěna shoda. Toto jsou skutečnosti, jež jednoznačně zapadají do údajů uváděných poškozeným [REDAKCE]. Ten se rovněž vyjádřil před krajským soudem k otázce, z čeho dovozuje fyzické napadení své osoby toliko obžalovaným [REDAKCE] [REDAKCE]. Poškozený jednoznačně vypověděl, že uvedenou skutečnost registroval nejen občasným pohledem na obžalovaného [REDAKCE], ale i registrací hovoru mezi oběma obžalovanými, kdy hlas obžalovaného [REDAKCE] zněl opodál.

Po hodnocení výpovědi poškozeného dospěl i krajský soud k závěru, že pokud v rámci jeho výpovědi před okresním soudem vyznívaly některé skutečnosti ne zcela zodpovězeny, na což pak bylo reagováno i v rámci odvolání obou obžalovaných, po výslechu poškozeného

před Krajským soudem v Hradci Králové byly tyto dílčí nedostatky odstraněny a výpověď poškozeného tak tvoří jednoznačný a úplný podklad pro skutková zjištění a následnou právní kvalifikaci.

Krajský soud souhlasí s právní kvalifikací zvolenou okresním soudem, tedy u obou obžalovaných jako přečiny omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr.zákoníku a neoprávněného užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 tr.zákoníku, jak okresní soud v napadeném rozsudku na straně 4) správně zdůvodnil. U obžalovaného [REDAKCE] pak též jako přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr.zákoníku, jak okresní soud taktéž správně konstatoval. O charakteru újmy na zdraví poškozeného jednoznačně svědčí lékařské zprávy založené ve spise a konstatované okresním soudem, z níž vyplývá charakter prosté újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 tr.zákoníku.

Pokud jde o trest, krajský soud rovněž neshledal v postupu okresního soudu pochybení. Okresní soud vycházel z ustanovení § 37 - § 39 tr.zákoníku a § 125 odst. 1 věta druhá tr.řádu. Okresní soud k osobě obžalovaného [REDAKCE] nezjistil žádná negativa před spácháním inkriminovaného jednání, lze vidět toliko přitěžující okolnost spáchání více trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr.zákoníku, což vedlo okresní soud důvodně k tomu, že trest odnětí svobody vyměřený v rámci sazby § 171 odst. 1 tr.zákoníku, tedy odnětí svobody až na dvě léta, uložil mírně pod polovinou zákonné trestní sazby, přičemž výkon tohoto trestu podmíněně odložil dle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku na delší zkušební dobu, tedy na zkušební dobu tří let.

Krajský soud nemá výhrad ani k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, jak byl vyměřen obžalovanému [REDAKCE]. Ten byl odsouzen za tři trestné činy, v čemž lze rovněž spatřovat přitěžující okolnost dle § 42 písm. n) tr.zákoníku. Dále okresní soud správně akcentoval skutečnost, že po odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 28.5.2010, sp.zn. 2T 172/2009, obžalovaný spáchal právě nyní stíhanou trestnou činnost. Přitom byl odsouzen za trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr.zákona, přičemž trestná činnost byla rovněž spojena s fyzickým atakem vůči poškozené osobě. Obžalovaný si z uloženého již nepodmíněného trestu, byť nepravomocného, nevzal žádné ponaučení a dopustil se ještě závažnější trestné činnosti, spojené s přímým fyzickým napadením. Za takovéto situace okresní soud důvodně ukládal znovu nepodmíněný trest odnětí svobody, který v rámci § 146 odst. 1 tr.zákoníku při sazbě šesti měsíců až tři léta vyměřil již nad polovinou zákonné trestní sazby. Pro výkon trestu pak byl obžalovaný správně zařazen dle § 56 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku do věznice s dozorem.

Pochybení pak krajský soud neshledal ani ve výroku o náhradě škody. Poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna se připojila k trestnímu řízení s požadavkem na náhradu škody řádně a včas a tento požadavek přesvědčivým způsobem vyčíslila.

Jelikož odvolání obžalovaných nebylo shledáno důvodným, zamítl jej krajský soud podle § 256 tr.řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný .

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného,

které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Hradci Králové dne 19.července 2011

JUDr. Jan Š u l e c, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

■

